

El Celré

El Celré neix entre les humitats frondoses de les Gavarres, entre clots i fondals, terres ja abandonades i boscos cada any més ferèstecs si no han estat arrasats pel foc. Costa molt de dir on neix exactament un riu, on les aigües comencen a ajuntar-se i comencen a donar forma al torrent, però sembla que es pot dir que el Celré neix pels sotes de les ruïnes de Can Vilanova Vell. El rierol es va nodrint després de les aigües que s'escolen d'aquestes fonts de les Gavarres, obagues, amb un tou permanent de fulles de roure o d'alzina, amarronades i ennegrides, que van descomponent-se, la font del Soldat, la font del mas Montal, o, ja més avall, la font d'en Lliure. El Celré va davallant, recull l'aigua del Camp dels Vents i ja és un rec que, a l'hivern sobretot, porta un braç d'aigua considerable quan va a passar per davant de Can Bruguera, ara també enrunat. Encara li queda un bon tros de curs entre boscúries, de recollir aigua de muntanya, de remolinar-se en gorgues en les quals encara es pot veure, escadusserament, el serpentí groc de la salamandra.

Tot es va complicant, per al riu, a mesura que va accellint a la terra més plana. Mentre l'aigua baixa entre boscos cel és d'una qualitat, però quan va davallant, quan comencen a aparèixer les formes de l'anomenada civilització, l'aigua es va enterbolint. Apareixen els desguassos més o menys clandestins, en tot cas, tolerats, perquè ja se sap que les enormes quantitats de detritus i d'aigua bruta que produïm entre la gent i els animals a algun lloc han d'anar a parar. L'aigua va prenent tonalitats diverses i es va espesseïnt, el llot es va tornant més envescador; com un malalt, el riu va perdent progressivament tots els símptomes de salut. Anys enrera, de vegades, quan passava per Quart, el riu es tenyia ni més ni

menys, que del to vermell de la sang, tot donant una imatge entre trista, repugnant i tenebrosa. De Quart per avall, al Celré actual va intensificant-se el delme a la civilització, sorrals i pedregars amb basses, de vegades poc oloroses de llot verdenc van portant el riu cap a la confluència amb l'Onyar, prop de l'antic pont del carrilet de Sant Feliu, al costat, una vegada més d'una clavaguera.

El Celré, per a la gent de Quart, és moltes vegades més que res un record de la infantesa, o molts, un record de molts caires. Els rius, sol dir la gent gran, s'han perdut als últims quinze o vint anys, i és cert. Banyar-se a l'Onyar era un costum estiuenc del jovent de Quart, de la Creueta o de Palol no fa pas tants anys. Qui ho intentés ara estaria ben arreglat. De petits, beviem aigua del Celré, ara s'hi podria agafar qualsevol cosa. Havia passat, com els altres, tardes de primavera intentant pescar carbassones a les basses del riu, tardes d'hivern provant de fer lliscar còdols sobre l'aigua o apedregant —sadiïme infantil— els peixos, que s'entaforaven a la terra. El Celré són molts records.

Ara, alguns dia de festa a la tarda encara abelleix d'anar-hi a fer un vol. Hi han niuat algunes polles d'aigua i algun conill que té la pesta et contempla sense ni fugir. No és pas un paisatge d'extraordinària qualitat, però d'aquests n'hi ha pocs i la banda de Celré és la més immediata. Què hi farem. Ara, en aquestes tardes d'hivern, arribar-se fins a Onyar, tot passejant, mentre no faci gaire fred i la tramuntana no sigui massa forta és una manera com una altra, d'allunyar cabòries.

M. PAIROLÍ

Abocadors incontrolats

Alguns països europeus han inventat un sistema d'aprofitament de les deixalles capaç de convertir-les en gran part, en matèria aprofitable per diferents utilitats. En el nostre país queda encara molt de temps perquè seguim aquest exemple.

Estem en un país en el que es considera normal tirar a terra papers, llaunes, botelles, etc. i a les cunetes llençar-hi runes, puntès de cigarreta (amb el perill d'incendi que això comporta), llaunes de begudes, o d'oli del cotxe, etc. I a la muntanya s'hi llencen mobles, sanitaris, vidres, matalassos i un munt de coses més. No seria fàcil de trobar un país que ens guanyés en aquest concurs.

I no és senzill trobar una solució al problema. No és suficient que es facin moltes campanyes de neteja; hem d'intentar que s'embruti menys el nostre entorn pel bé de tots. Tal i com va dir un gran filòsof: «La solució no és netejar més, sinó, embrutar menys».

Estic convençut que els ciutadans d'aquest municipi no són els causants del mal que s'ocasiona als boscos i rieres; en això tots en som perjudicats i cada vegada és més difícil impedir els abocadors incontrolats tot i que tots disposem de la suficient autoritat com per cridar l'atenció quan veiem

un acte d'aquesta mena.

L'Ajuntament s'ha vist obligat a denunciar a vàries persones per haver llençat runes i deixalles en llocs del municipi que no està permès, fent cas omís dels cartells que prohibeixen fer-ho.

Aprofitem l'ocasió per informar que el nostre Ajuntament disposa d'un servei de recollida de mobles i trastos vells així com d'orientació a on s'han de dipositar els vidres i les runes menors; n'hi ha prou en trucar per telèfon a les oficines municipals.

També s'està tramitant la possibilitat d'instal·lar contenidors de vidre en diferents llocs del poble; els recipients de vidre poden tornar a ser reciclats i se'ls dona un nou ús, estalviant així moltes deixalles.

Que bonic seria poder passejar, buscar bolets, respirar l'aire pur dels nostres grandíssims boscos sense ensopegar amb una botella o un sac de runes a la vorera d'un camí forestal!

Que bonic seria veure-ho tot net! Si tu hi ajudes, nosaltres t'ajudarem a aconseguir-ho.

Que bonic seria!

J.M. PERA